

Alt av nåde!

Men er det av
nåde, da er det ikke
mer av gjerninger,
ellers blir nåden
ikke mer nåde»
Rom. 11,6.

Rett til å bli Guds barn!

Av E. Fr. Eckhoff

Les: Joh. 1, 1 – 14

Hvordan er det med deg? Har du følt noe av barnekårets glede? Har du som en benådet synder jublet for din Gud og Far over Hans uendelige store kjærlighet? Det er den sanne, salige julegleder!

Akk, sier du, synden er så stor! Jeg har ikke riktig kunnet få tro det. Det ville vel være en altfor stor lykke! Likevel kunne det vel skje, når jeg her fikk angret nok - men jeg har et slikt elendig hjerte, som ikke engang kan gråte over seg selv. Jeg er fortvilet over det, men jeg kan ikke hjelpe for det!

Hvor mange tusener taler ikke slik!

Men dersom du kunne hjelpe for det og selv forandre ditt hjerte, så behøvde du jo ingen frelser!

Å, tenk ikke at du kan hjelpe noe.

Du er den mest hjelpeløse av alle skapninger, du som ligger i syndens sump!

Å, kast deg ned for din frelser og si Ham, hvor hjelpeløs du er! Du kan jo ikke gjøre annet enn å rope om hjelp i din nød. Han vil selv gjerne presse dette

rop ut av ditt bryst, for å kunne få bringe deg hjelpen. Han må gjøre det Han har lovt. Han må gi deg *rett* til å bli Guds barn.

Du og jeg, vi er vel store syndere. Men alle profeter gir Ham det vitnesbyrd, at hver den som tror på Ham, skal få syndenes forlatelse i Hans navn. Vitner ikke Gud selv gjennom alle sine hellige profeters munn? Og vi skulle ikke ville tro det mektige vitnesbyrd, men ved vår vantro gjøre Gud til løgner? Gud tilgi oss vår synd!

Nei, vi vil tro, du store Fader, og kaste oss til ditt bryst! Din enbårne Sønn vil gi oss rett til å være dine barn, rett til å seire over alt det onde i oss og utenfor oss.

Å, velsign denne julehøytid slik for oss alle, at Han må være vår gjest, Han, din Sønn, den enbårne, som kom hit ned, det evige Ord som sier oss at du er kjærlighet!

Å, hvor har det åpenbart ditt vesen, da Hans hjerte brast på korssets tre – av kjærlighet til arme syndere?

Født av Jomfru Maria

Av Martin Luther

Les: Luk. 2, 1-14

Denne tekst står så enkel og klar, at det ikke er bruk for de lange utlegninger. Nei, den skal betraktes, beskues og tas til hjertet. (Noe underlig å lese dette på bakgrunn av «jomfrufødselsdebatten» også blant «lutherske» teologer i vår tid. *Red. anm.*) Den som blir stille, slår alt annet ut av tankene og med flid ser inn i evangeliet, vil få størst utbytte av det. Det er som med det stille vann, som lar solen speile seg i det og lar seg gjennomvarmes av den. Det brusende, urolige vann kan ikke gjenspeile solen eller oppvarmes av den. Hvis du ønsker å gjennomtrenges av evangeliets lys og varme og skue inn i Guds underfulle nåde, få hjertet satt i brann og bli fylt av andakt og glede, da gå dit hvor du kan være stille. La det bilde du får se, prente seg dypt i ditt hjerte. Da vil du finne under over under. Dog - for å hjelpe den enfoldige på glid, vil vi først peke på noen ting.

For det første: Legg merke til hvor smått og enkelt det går for seg her på jorden, og hvor høyt det aktes i himmelen! På jorden går det slik til: Se, en fattig, ung jomfru, Maria fra Nasaret, uten noen anseelse, en av de mest upåaktede blant byens kvinner. Ingen aner noe om det store under hun bærer på. Selv tier hun også stille med det, gjør ikke noe vesen av det, men anser seg selv som den ringeste i byen. Hun begir seg på vei med sin mann, Josef. De har

kanskje verken tjenestepike eller dreng. Han er nok både herre og dreng, hun frue og tjenestepike. De har altså måttet forlate huset som det står, og har bedt en eller annen om å se etter det.

Det kan være, at de hadde et esel som Maria kunne sitte på, selv om evangeliet ikke sier noe om det. Det kan godt være at hun måtte gå til fots.

Tenk på hvordan man så ned på henne i herbergene, hun som var verdig til å føres i gullkarét under stor prakt. På den tid var det også mange rikmenn, hvis kvinner og døtre hørte hjemme i fine gemakker, mens denne Guds mor måtte vandre til fots, tung av sitt svangerskap midtvinters. Så ulikt kan det gå til!

Nå er det jo mer enn en dagsreise mellom Nasaret i Galilea til Betlehem i Judea. De måtte legge veien om Jerusalem, for Betlehem ligger syd for Jerusalem, og Nasaret ligger mot nord.

Da de nå kom til Betlehem, ble hun behandlet som den elendigste og mest foraktede. Hun ble henvist til en stall, hvor hun måtte dele bord, kammer og leie med dyrene, mens mange onde mennesker satt borte på kroen og lot seg oppvarte. Ingen merker noe til hva som foregår i stallen. Gud lar de store hus og de kostelige gemakker forbli tomme, og

dem som bor der lar Han bli ved med å ete og drikke og være lystige, men denne trøst og skatt er skjult for dem.

Hvor natten dog ruget over Betlehem, når man den gang ikke kunne se dette lys! Og viser ikke Gud nettopp her, at Han slett ikke akter det for noe det som verden er, har eller formår. Samtidig viser verden, hvor lite den akter hva Gud er, har og formår. Her har vi den første illustrasjon av hvordan Kristus gjør verden med all dens gjøren og laden og visdom til skamme. Han gjør verdens største visdom til dårskap, dens edleste gjerninger til urettferdighet og dens største goder til ulykke. Hva hadde Betlehem, da det ikke hadde Kristus? Hva har de nå, de som den gang syntes de

hadde alt det de behøvde? Hva mangler Maria og Josef nå, selv om de den natten måtte unnvære herberge?...

Når evangelisten sier, at det ikke fantes rom for dem i herberget, så mener han altså at Josef og Maria måtte søke tilflukt i en stall, fordi alle de hus som pleide å motta gjester til overnatting, allerede var opptatt. Mens andre ble tilgodesett med værelse, mat og seng, måtte disse stakkars mennesker krype inn i en stall, hvor dyrene ellers holdt til...

De hadde verken penger eller innflytelse. Derfor henviste verten dem til stallen, en vert som for øvrig ikke var verdig til å gi husly til slike gjester. Akk verden, hvor du dog er tåpelig! Akk menneske, hvor du dog er blind!

En juletime i Herrens forgårder

Av C. G. Winsnes

Les: Luk. 2, 25 – 32

Hvem finner vi der? «Og se, det var en mann i Jerusalem som hette Simeon, en rettferdig og gudfryktig mann. Han ventet på Israels trøst, og Den Hellige Ånd var over ham. Det var åpenbart for ham av Den Hellige Ånd at han ikke skulle se døden før han hadde sett Herrens Messias. Han kom til templet, drevet av Ånden.»

Denne gamle, ærverdige mann med de hvite lokker og det bølgende skjegg skal være vår fører. Likevel betrakt først

denne skikkelse litt nærmere. Det hviler jo en særlig høyhet over hele hans vesen - det stråler en særegen glans i de gamle, men ennå klare øyne - det er en fred over hans åsyn - ja, rett som et gjenskinn fra en annen verden. Vi må uvilkårlig minnes det som står skrevet om Moses, at hans åsyn skinte av det, at Gud hadde talt med ham.

Synet av denne Simeon, rettferdig og gudfryktig og ventende Israels trøst, forteller oss uten ord om en som kunne si: «Herren er min tilfalne del og mitt

beger. Du bevarer min arvedel. En arvedel er tilfalt meg på liflige steder. Ja, jeg har en herlig arv!» (Slm. 16,5-6).

Og likevel er det et drag av dyp vemod over hans åsyn. Er det den dype smerte over synd og skrøpelighet, denne følelse av vårt frafall fra Gud, av vår ringhet og usselhet overfor Gud, som er så velkjent av Guds barn den dag i dag, som har satt sitt vemodsfulle trekk i det ellers så lyse åsyn?

Ja visselig; for også han har mer enn en gang måttet rope av det dype til Herren og bekjenne: «Se, jeg er født i misgjerning, og min mor har unnfanget meg i synd.» (Slm. 51,7). Og daglig har han sikkert bedt: «Hvem merker vel alle sine feiltrinn? Tilgi meg hver ubevisst synd!» (Slm. 19,13).

Og nok ikke bare dette. Han levde blant et folk, som i det store og hele vandret uten Gud og gudsfrykt, og som traktet mer etter det som er her nede enn det som er der oppe.

Han var daglig vitne til fariseernes og de skriftlærdes, yppersteprestenes og folkets eldstes hykleri og skinnhellighet - mangfoldige, men bare ytre offer og gudstjenester, og et folk i uvitenhet og død tro, sukkende og knurrende under romernes ytre tvangsherredømme, men ikke over syndens og Satans bånd og lenker.

Herrens ord og de dyrebare løfter var glemt eller misforstått. De ventet nok en Messias, men som en mektig Herre som kunne gjøre dem til jordens mektigste

folk, men ikke en Messias som i tjener-skikkelse skulle gjenløse dem fra synd og død og Satans rike og gjøre dem til Guds barn og arvinger til et evig rike i sannhet.

- Likevel la oss ennå se litt nærmere på denne gamle Simeon. Si meg, er det ikke noe spørrende, noe søkende i hans øyne i denne stund? Hvorfor stanser han der nede ved inngangsporten, hvorfor svever hans blick så forskende utover skaren? Ånden har i dag drevet ham opp i templet, den Ånd som hadde sagt ham, at han ikke skulle dø før han hadde fått se Herrens salvede. Skulle det virkelig være slik, at dagen nå var kommet? Skulle han nå og det her i Herrens forgårder finne og favne den salvede, som Herrens frelse er i?

Slik er det. Se, hans blick stanser, hans øyne lyser, gledesrødmen farger hans kinn - for der fant han det han søkte, den unge mor som nettopp i dag er nådd til ende med sine renselsesdager og derfor har dratt opp til Jerusalem for å fremstille sin førstefødte for Herren, som det er skrevet i Herrens lov, at alt mannkjønn som åpner mors liv, skal kalles helliget Herren.

Det er dette barn, så aldeles likt ethvert annet menneskebarn, at ikke noen blant de mange som var gått opp til templet, hittil hadde lagt merke til det som har tiltrukket seg Simeons oppmerksomhet. Med skjelvende hast iler han dit hen og tar det på sine armer, priser Gud og sier: «Herre, nå kan du la

din tjener fare herfra i fred, etter ditt ord, for mine øyne har sett din frelse!»

Dette var Simeons juletime - for han har funnet Jesus. Ofte hadde han hatt salige stunder i Herrens forgårder, men ingen som i dag - ofte hadde han vel her, når offerøyken steg opp mot himmelen, Guds trone, i hellig enfold og dyp tilbedelse sendt bønnens røykoffer opp til lysenes Far, til Abrahams, Isaks og Jakobs, hans fedres Gud, men aldri hadde det vært så mildt, så søtt, så feststemt som i denne time - ofte har han her i Ånden, når de feststemte kor

sang ut de hellige salmer og sanger til Herrens ære, under basunenes lyd, prisende og takkende, bedende og påkallende løftet hender og hjerte mot det høye, mens fedrenes vitnesbyrd, profetenes syner og løfter og de kongelige sangeres dype åndstanker gjennombevet hans sjel - men likevel hadde han aldri hatt en time som denne, for hans øyne så Herrens frelse.

Har også du funnet din frelser - har også du hatt en slik juletime i Herrens forgårder?

**O, min Immanuel, kom i mitt hjerte å fødes!
Kom du, min frelser! – for uten deg må jeg forstøtes.
Lev uti meg,
Gjør meg til ett nå med deg,
Gud signe dagen, vi møtes!**

Guds festberedelse

Av Fredr. Ahlfeld

Herre Gud, rik på nåde og barmhjertighet, du har engang oppvakt Israel og hedningene, for at de skulle glede seg ved festen. Å vi ber deg, oppvekk også oss til jubel over vår frelse, som ble født på denne dag. Ja, gi oss tro, gi oss glede, som om vi hadde stått med på Betlehems mark, som om vi hadde hørt englebudskapet og den himmelske korsang. Amen.

Vår tekst begynner med de ord:
«Og det skjedde i de dager at det utgikk et bud fra keiser Augustus at all verden skulle innskrives i manntall. Dette var den første innskrivning, i den

tid Kvirinius var landshøvding i Syria. Og alle gikk for å la seg innskrive, hver til sin by. Også Josef drog opp fra Gali-lea, fra byen Nasaret, til Judea, til Davids stad, som heter Betlehem, fordi han var

av Davids hus og ætt, for å la seg innskrive sammen med Maria, sin trolovede, som var med barn.» (Luk. 2,1-5).

Hva skal denne lange fortale om innskrivningen, før evangelisten kommer til saken, tjene til?

Dyrebare menighet, dere har beredt dere til festen i uker - ja, kanskje måneder. Den barmhjertige Gud har beredt seg til den like fra evighet av. I fire tusen år hadde Han beveget og rystet folkene, for at de skulle holde seg beredt til den dag.

Bare i den hensikt, at Han kunne ha et beredt folk på jorden, som det nye menneske, Gud- og Menneskesønnen, kunne bli født blant, hadde Han utvalgt Israel til paktsfolk. Bare i den hensikt, at den skulle være tuktemester til Kristus, hadde Han gitt loven. Bare i den hensikt hadde Han sendt sine profeter gjennom Juda og Israel og hist og her i hedningeverdenen, for at folkene skulle løfte opp deres hoder og skue ut om deres forløsning stundet til.

Dog la oss ikke tale mer om disse gamle beredelser, og la oss tenke på dem som gikk umiddelbart forut for Herrens fødsel.

Skulle Kristus erkjennes som den som skulle komme, skulle verden, som har så ondt for å tro, fatte tro på Ham, så måtte de gamle kjennetegn, som profetene for lengst hadde forutforkynt, passe på Ham. De sto i Skriften, de hvilte i folkets minne som et hellig maleri av Ham, som skulle komme.

Når nå dette maleris liv, når nå spådommens helt kom, så måtte Hans vesen og liv, fødsel, livsgang og dødsnød stemme med disse trekk. Og hvor underfullt ordner og passer ikke Gud alt sammen, slik at endatil de minste trekk får sannhet.

To av de gamle profeter, Jesaja og Mika, to samtidige, er det som især har malt hint gamle bilde av Hans fødsel. Jesaja forkynner: «Se, en jomfru skal bli med barn, hun skal føde en sønn og gi Ham navnet Immanuel.» (Jes. 7,14). Og Mika føyer også stamme og by Han skulle komme fra, til moren og navnet: «Men du Betlehem, Efrata, som er liten til å være blant Judas tusener! Fra deg skal det utgå for meg en som skal være hersker over Israel. Hans utgang er fra gammel tid, fra evighets dager.» (Mika 5,1).

- Når nå dette guddommelige nådens råd skal bli til en nådens gjerning, hvor underfullt styrer ikke Gud det da! Hvem må ikke hjelpe til! Også hedningene må hjelpe til, for også de skal ha del i Kristus.

- Hist oppe i Galilea, i det vakre fjelland, i den lille byen Nasaret, bor den jomfru som Gud har utvalgt, den som Han ved engelen har forutforkynt, at hun skal bli Hans enbårne Sønnns mor.

Men hva har vel hun å bestille i det fjerne Betlehem nede i Judea? Hvordan skal profetenes ord oppfylles? Her må nå for folkets synds skyld en fremmed fyrste, en hedning, keiser Augustus, på den tid føre sepetret over Israel. Dets

konge Herodes er bare en skygge-konge og må i ett og alt lyde Augustus' vink. Denne Augustus lar det gå ut en befaling, at all verden, d.e. alle under-såtter i hans store rike, skal innskrives i manntall. Alle skulle oppgi hva de eide.

Men i Israel måtte enhver familie for å innskrives begi seg til den by som den stammet fra, for etter stammer og familier var landet før delt.

For at Gud skulle beholde rett i sine spådommer, må en fremmed konge tvinge Davids etterkommere til å samle seg i den gamle Davidsby, Betlehem, for innskrivningens skyld.

- Men Han gjør også andre beredelser. Mektig hadde Han i Israel tent lenselen etter den lovede. Knust var det gamle folk. I sitt annet tempel, bygd opp av Esra og Nehemia, hadde de ikke lenger noen paktsark, som lovens tavler, mannaen og Arons blomstrende stav lå i før. Deres egen fyrsteslekt, makabeernes hederkronte stamme, var

fortrengt av den kloke, kalde edomitter Herodes, som utøste sin egen families og folkets blod som vann. For å fullende alt, var hedningene blitt det gamle gudsfolks herrer. De innførte sine skikker iblant det. Nettopp denne innskrivning i manntall lot det føle det fremmede trykk i hele dets tyngde.

- Likesom Noah så ut av arken, om ikke noen fjelltopp, som han kunne legge til og lande ved, dukket opp av vannene, slik skulle Israels fromme se ut, om Han dog ikke kom, Han som skulle være deres borg og klippe og havn. Ja, endatil gjennom hedningeverdenen, som de gamle guder var falt i forakt i, gikk en forunderlig bevegelse og et uklart håp om, at det på denne tid skulle gå en stor konge ut fra Østerland, fra Judea.

Slike beredelser hadde Gud gjort i historien og i folkenes hjerte. Nå var beredelsens tid ute, brudgommen kom, den første julefest brøt frem.

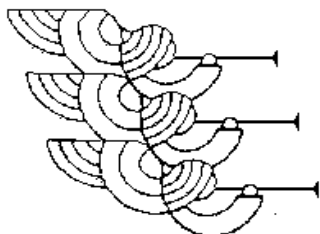
God kristen sang og musikk:

Basunen forlag

Besøk siden på:

www.basunen.net

Eller ta kontakt for info på: Tlf.: 47 33 82 22

E-post: mail@basunen.net

Den trofaste løftegiver!

Han er trofast som gav løftet. Hebr. 10,23

Men den rettfærdige holder fast ved sin vei. Job 17,9

Kjære leser! Hvor trøstende under alle ditt sinns omvekslinger og forandringer å vite, at de stammer fra deg selv, og ikke fra din Gud.

Om du enn tumles om av fristelsens bølger under mang en midnattsstund, om du enn er nær ved å tenke at din Herre har forlatt deg, slik at du må spørre: Hvor er min Gud? - så frykt ikke! Den hånd som holder deg oppe er sterkere enn din.

Han bevarer deg ved sin allmektige kjærlighet, som aldri svikter - Han sier til deg: «Jeg lever, og dere skal leve.» (Joh. 14,19). «Hvorfor er du nedbøyd, min sjel? Hvorfor bruser du i meg? Sett ditt håp til Gud!» (Slm. 43,5).

Du skal ganske visst bli frelst og nå den havn du lengter etter. Men vær tro mot deg selv. Se til, at det ikke er noe som hindrer din vekst i nåden. Tenk på hvor lite som skal til for å stanse din fremgang. En synd som du ser gjennom fingrene med - en fristelse som du gir rom, kan koste deg mang en tung time og mang en bitter tåre, idet den gjør skilsmisse imellom deg og din Gud.

La din daglige bønn være: «Ransak meg, Gud, og kjenn mitt hjerte! Prøv meg og kjenn mine mangfoldige tanker, se om jeg er på fortapelsens vei, og led meg på evighetens vei!» (Slm. 139,23-24).

J.R. MacDuff

Kom i hu ordet til din tjener, som du har gitt meg å håpe på! Slm. 119,49

***I dag er det født dere en frelser, som er
Messias, Herren - i Davids stad.*** Luk 2,11

En stor glede!

Av Jakob Traasdahl

Vi hører, at julebudskapet bringer «en stor glede» i sitt skjød. «Se, jeg forkynner dere en stor glede – en glede for alt folket.»

Og der var visselig en forunderlig glede hin merkelige julenatt. Da tidens fylde var kommet, og herolden var utsendt for å bringe budskap om den store frelse til jorden, se, da dro også en hærs-kare av himmelens engler avsted for å feire den høytidelige stund mellom syndere på jorden. Du kan tro de jublet, da de dalte ned på vår klode – for de så nå den herlige himmelstige som engler skulle stige opp og ned på, og de frydet seg i tanken på de millioner av frelste syndere, som engang sammen med dem skulle stå lovsyngende omkring lammets trone.

Denne store hærs-kare av engler istemmer da lovsangen: «Ære være Gud i det høyeste, og fred på jorden, i mennesker Guds velbehag.» Det står ikke, at hyrdene stemte i med. Jeg tenker at frykt og glede kjempet om herredømmet i deres indre, og at gleden iallfall seiret så mye, at de også i dypet av sine sjeler kunne istemme: Ja, lovet være Gud!

Se, det var ikke å vente, at de med en gang skulle bli så klarsynte at de riktig kunne se og forstå alt i sin sammenheng – men deres hjerter begynte visselig likevel å nyte, om enn bare dråper av

«flodens bekker, som skulle glede Guds stad.» Hadde de forstått riktig alt, tenker jeg at englene hadde fått dem med seg hjem til himmelen med en gang – for deres skrøpelige leirhytter hadde vel ikke formådd å inneslutte i seg all den salighet og fryd, som en full forståelse av frelsens hemmelighet hadde ført med seg.

Også du, kjære sjel, burde vel ha en gledelig jul – for det mangler sannelig ikke på gledeemner. Men kanskje du går der og dømmer deg selv for at du ikke kan være mer glad, og denne dom og anklage legger seg som en mørk sky på din åndelige himmel. Jeg skulle vel ikke tro, at den listige sjelefiende har vendt om selve julebudskapet for deg, slik at det lyder så: «Se, jeg forkynner deg, at du skal være glad.» Dette kan jo bli den forferdeligste lov for deg, så du blir gående der og pine deg med kravet, at du skal være glad. Og man blir sannelig ikke glad ved at man hører at man skal være glad. Man må få høre noe som virker glede, og det gjør vårt deilige julebudskap, som forkynner oss noe overmåte gledelig som er blitt alt folket til del.

Forkynnensens innhold er ikke dette: Du skal være glad, men dette: Du har grunn til å være glad – for du har fått en frelser, som frir deg fra alle dine fienders hånd, fra synden, døden og djeve-

len og gir deg igjen den tapte barnerett og et evig liv.

Se dette er noe å være glad over. Men kan du imidlertid ikke være så glad som du bør, så forringer ikke dette julebudskapet betydning for deg. Du kan meget mer si: Er jeg glad, så er det godt og vel - for et slikt budskap fortjener vel at man gleder seg over det. Men kan jeg ikke glede meg slik som jeg ønsket, så er Gud skje lov, budskapet like sant for det - en gang opprinner vel også min gledesdag, når jeg får legge bort dette trege, dorske kjød, og ingen vantrens skyer mer skal formørke mit livs himmel.

Ja, min venn, den dag skal nok bryte inn, «og når Kristus vårt liv åpenbares, da skal vi åpenbares med Ham i herlighet.» (Kol. 3,4).

Imidlertid var det jo svært godt, om vi kunne begynne å se litt også mens vi er

her til huse - for så vi mer, var vi visselig også mer glade, og «glede i Herren skal være vår styrke.» Så vi litt mer, skulle vi også bli mer nyttige redskaper på jorden. Vi skulle trede mer tydelig frem som lysets barn, som et salig Herrens eiendomsfolk på jorden, og vi skulle som prydet med Herrens salighet oppnå herligere resultater i vår virksomhet for Guds rike.

I våre hjem, i vår slekt og blant våre venner og ute i vår samferdsel blant våre med-mennesker skulle vi mer vise oss som verdens lys og jordens salt, og vi skulle ha noe mer dragende med oss, noe som oppmuntret og tilskyndet folk til å søke den frelser, som har gjort oss så lykkelige.

Herren velsigne oss med stor nåde og stort lys fra det høye, da skal vi holde jul både her og hisset i all evighet. Amen.

**Vær velkommen, Jesus broder,
Davids Sønn og kvinnens sæd,
nådens gaver, livsens goder
fører du fra himlen med,
vekker den, i synden sov,
Gud skje lov, O Gud skje lov!
Her du holde vil til huse,
ormens hode sønderknuse.**

**Nåden og sannheten kom
ved Jesus Kristus. Joh. 1,17**

Lukk Ham inn!

Av Carl Essendrop

Jerusalem, Jerusalem! Du som slår i hjel profetene og steiner dem som er sendt til deg! Hvor ofte jeg ville samle dine barn, som en høne samler kyllingene sine under vingene. Men dere ville ikke. Se, huset deres skal bli liggende øde! For jeg sier dere: Fra nå av skal dere ikke se meg før dere sier: Velsignet være Han som kommer i Herrens navn!
Mt. 23, 37-39

Det lærer åndelig erfaring snart, at troen øves og økes under kamp og trengsel. Det vet kjærligheten, at det gjør godt å lide for den som hjertet elsker.

Kjenner du ikke til noe av dette, venn, så kan dagens ord bare trykke ditt sinn og forstyrre din juleglede, da må du la de samme ord overbevise deg om, at du ennå ikke kan ha noen juleglede, at du slett ikke kan være med i hint: «Velsignet være Han som kommer i Herrens navn!» ennå. Da kan du ennå ikke få se din eneste frelser, da bor du ennå i ditt øde hus. Vil du være tilfreds med det?

Se, din frelser har villet samle også deg inn under sin vinge, og i dag står Han igjen utenfor døren og banker, om du vil lukke opp for Ham, så Han kan komme inn og holde nattverd med deg til hellig og salig julefest.

Eller skjønner du, at du må gjøre vold på deg selv for å lukke døren opp for den Herre Jesus - skjønner du, at det følger sverd med Jesu fred, skremmes du tilbake for trengselens smerte, glem da ikke at den frelser som kaller deg, kan og vil gjøre deg til en annen enn den du er, kan og vil gi deg tålmodig å lide, kraftig å kjempe, herlig å seire!

Også de som er kommet frem til Herren og nå lever i Ham, kan kjenne frykt for kampen og gru for trengslene - men Herrens Ånd driver dem likevel fremad, og de klynger seg bare så mye mer inderlig til Ham som er deres trøst og håp, visse på at «Han dekker dem under sine vingefjær,» og «de skal ha håp under Hans vinger.»

Stor glede – skjult i enkelhet?

Av P. Tallaksen

Men når en nå har sett på Hans majestetiske herlighet i evigheten og den store gjerning Han kom for å utføre, la oss da se hvilken ringhet og ussel skikkelse Han ikler seg her på jorden for å gjøre all verdens storhet til dårskap og all verdens herlighet til forfengelighet.

Hvor er nå den høye, fine hoffdame Gud kan bruke til en slik herlig gjerning som å unnfange og føde Hans Sønn til verden? – Nei, Gud søker ikke det som er stort - Han søker et hjerte som har det sinn, som Maria uttrykte i det ord: «Jeg er Herrens tjenerinne, meg skjue etter ditt ord.»

Vil du søke å utgrunne hennes karakter, så søk den i disse ord - for med det sier hun: Kan du bruke dette lille støv, er jeg villig til å overgi meg i dine hender. Så fullkommen viljeløs er hun, som leiren på pottemakerens bord. Herre, gjør med meg hva du vil, tenker hun - det finnes ingen motstand hos henne.

Et slikt sinn og hjerte er velbehagelig for Gud, som ikke tar hensyn til stand og rang. Maria var villig til å være Herrens tjenerinne. Der var hun den ringe kvinne av den enkle hverdagsstand, likevel var

hun den som ble den høyt benådede til å være Guds Sønnns mor.

Det lærer oss, at skal vi bli benådet av Herren, så må Kristus fødes i våre hjerter, skal vi bli lykkelige, så må vi få det samme sinn som hun og overgi oss aldeles i Guds hender, så Han kan få behandle oss etter sin vilje.

Kast et blick på denne enkle familie! Josef og Maria er trolovet med hverandre. Det er gått ut befaling fra den romerske keiser, at alle jøder, så vel som de andre folkeslag som hørte under romerne, skal dra til sin fedrenes by for å bli skattpliktige.

Josef og Maria har ikke mye av denne verdens bekvemmeligheter til sin rådighet - de har ingen vogner og hester å reise med - de må som den fattige arbeidsmann og arbeidskvinne vandre til fots.

Hvem legger i kveldsskumringen merke til, at Josef og Maria kommer til Betlehem? Det er ingen som ser noe stort i dette, men bare fattigdom og ringhet. Men Faderen i himmelen med alle engleskarene følger med oppmerksomhet dette underfulle par, og når de nå treder inn i herberget – hvor det er en stimlende masse av folk, som i

uorden løper hit og dit for å ordne sine saker og oppta boliger -, finnes det ikke rom for dem. Alle hus er opptatte. Det ser bekymringsfullt ut for dem. Hvor skal de finne ly? Natten stunder til! Alt er håpløst! Man har undersøkt alt, og nøden tvinger de nå til å søke ly i en stall for natten.

Tiden kommer, hun skal føde barnet - men akk, under hvilke elendige omstendigheter! Tenk å føde for første gang og savne alle fornødenheter som en mor behøver ved et slikt tilfelle! – Å, her finnes ingen som har prøvd hva denne fattige familie da prøvde! Vi må ikke forestille oss, at denne fødsel er gått annerledes til enn en annen alminnelig og naturlig fødsel i enhver henseende. Men den var uten den aller minste syndsbesmitelse.

Mens Gud fødes i stallen, sitter de mektige og store i sine briljante saler og nyter alt det som deres rikdom kan bringe dem. Men det er ingen som tenker på, hva Gud handler der ute i stallen. Men om ikke noe menneskelig øye verken akter eller forstår Guds underlige fremgangsmåte, så står den hellige engleskare hensunket i den dypeste forundring og tilbedelse, inntil de blant noen hyrder der ute på marken finner noen som venter Israels trøst.

Mens disse går og samtaler med

hverandre i kjærlighetens inderlige brorskap om Ham som er lovet Israel, om Messias som skal komme, og de undrer seg på om ikke tiden snart er fullkommen, da de kan vente Ham - ser de seg plutselig omstrålet av engleskarene som forkynner dem: «I dag er det født dere en frelser!» De ser opp mot himmelen - de føler at de er i nærheten av himmelens ånder - de merker at himmelske vingeslag berører deres lengselsfulle hjerter: «I dag er det født dere en frelser, som er Messias, Herren – i Davids stad.»

Sannelig en stor glede! Kristus født i Davids stad! – Det tenner en hellig ild i deres hjerter, slik at de ikke lenger kan bli hvor de er, og når englenes lovsang har lydd: «Ære være Gud i det høyeste, og fred på jorden, i mennesker Guds velbehag!» – når de siste himmelske seraftoner har dødd hen, og de står fulle av forundring over denne himmelens åpenbaring, over denne englenes nærværelse, går de til Betlehem, og de finner barnet i Marias skjød.

Der ser de noe som verden ikke ser - der ser de Gud, åpenbart i kjød. De fornemmer salighetens fylde i sine sjeler, når de betrakter denne himmelens gave. Det er ikke å undres over at de lover og priser og takker sin Gud, at de yter den nyfødte konge sin hyllest. De ventet Ham, og nå kom Han.

Gleden i Herren! Av C. O. Rosenius

Og med ett var det sammen med engelen en himmelsk hærs-kare, som lovpri-ste Gud og sa: Ære være Gud i det høyeste!

Slik sang den engleskare som var utsendt fra himmelen, på Jesu fødselsmorgen, da budskapet var ropt ut: «I dag er det født dere en frelser!»

Hvor mye mer burde da ikke vi som er av den så høyt velsignede menneskeslekt, vi som det glade budskap egentlig angår - frydes og synges til Herrens pris!

Vi vil ved Guds nåde betrakte dette store emne, som til alle tider er høyst gledelig og kjærte for de troende, de gudfryktige hjerter, som sukker etter Israels trøst. Ja dette er vel i seg selv så stort, herlig og gledelig, at den som riktig kunne se og tro det guddommelige under av nåde og kjærlighet, den skulle vel neppe kunne leve for glede - ja han skulle vel i idel utsigelig fryd springe og rope et uopphørlig: Ære være Gud i det høyeste!

Ingen på jorden kan vel riktig tro eller fullt ut fatte dette - men de troende har likevel så vel over dette emne som over alt hva Kristus har gjort, en slik glede som ellers ikke over noe annet i hele verden, og en slik glede som ingen annen enn en sann troende noensinne har hatt.

Av dette kommer det, at dette emne også tjener deg fortreffelig, om du engang riktig vil prøve ektheten og beskaffenheten av din gudfryktighet.

En sann juleglede så vel som all virkelig glede over Kristus og i Kristus utmerker virkelig en sann kristen.

Men på glede og glede er det stor forskjell. Mange kan vel i julen være henrevet av noen liflige høytidsfølelser, som mange sammentreffende grunner og anledninger kan bidra til - men virkelig for egen del å være så glade over selve frelseren og Hans fødsel, at de begynner å elske, prise og omtale Ham, som man jo gjør når man er glad for noe, det kan de ikke en halv time.

Mange går enda lenger, de kan være meget religiøse, andektige, ivrige og virksomme for Guds rike, tenke og tale klokt og sant i åndelige saker, ja kjempe, be og gjøre mange ytre gode gjerninger for å bli salige, men virkelig gledes i deres hjerter over frelseren, tale om Ham med lyst, bekjenne og prise Hans fortjeneste, det kan de ikke en eneste time - og hva beviser det? Ja, hva annet kan det bevise, enn at Kristus ennå ikke er blitt slike menneskers hjertetruost og skatt, at de ennå ikke rettelig tror på Ham, at de ikke har fått Ånden som gir liv, at de ennå er i en kjødelig sikkerhet som fariseerne - for da har ikke Kristus slikt verd, at det gjelder hjertet - eller så ligger de ved hemmelige skjødesynder eller jødisk egenrettferdighet ennå i vantro.

Skriften kan ikke bli til intet, som sier: Åndens frukt er kjærlighet, glede, fred. Men å ville formå en vantro sjel, som ennå er i et fremmed land, som ennå er fremmed for Gud og bundet i sin Ånd - å ville formå en slik til åndelig glede er like så fruktesløst som å ville formå snø og is til å brenne. Syng og tale kan man vel, men å virkelig gledes, det er hjertets egen frie sak, som man ikke kan tvinge seg til, og å frydes i frelseren samt frivillig prise Hans fortjeneste det er en Åndens frukt, det er Guds frie gave.

I Sion synges en sang om Lammet, som er slaktet, «og ingen kunne lære sangen» uten de beseglede. - «Jeg forundret meg lenge,» skriver en Åndens mann, «om det var virkelig, det jeg så ofte hørte Guds ord og Guds barn omtale - glede i Ånden, glede i Gud - for hvor lenge jeg enn hadde søkt etter salighet, hadde jeg likevel aldri ennå erfart noe slikt. Foruten det jeg så i Guds ord om det, så jeg også, når jeg var i de troendes omgang, et visst smil på deres ansikt når de leste, sang eller talte om Kristus, sammen med flere gledesytringer, og det forundret meg. Jeg innså tydelig, at det for eksempel i Jesu fødsel lå stor anledning til glede, jeg hadde også en viss liflig følelse av det om julen - men noen egentlig glede over selve frelseren kunne jeg aldri erfare - nei aldri, før år 18..., da jeg hadde lært å kjenne hva synden vil si, samt nettopp i juletiden lærte å kjenne min forløsning fra den,

eller med andre ord, kom til troen - da erfarte jeg det som er den rette juleglede, hva dette velsignede Guds barn i krybben har med seg.»

- Se, dette tjener oss til selvprøvelse, det viser oss også hva som egentlig kreves for å få en sann juleglede, nemlig å ha lært «å kjenne, hva synden vil si,» samt å finne forløsning fra det i Kristus - med andre ord: Her kreves bot og tro. Se, da først lærer du å vurdere frelseren og Hans fødsel slik at du kan gledes over det, når synden er blitt rett bitter og tung for samvittigheten, når du tusener ganger heller ville være kvitt den, men ikke kan hjelpe deg selv ut av den, når du har forsøkt å bedre deg, forsøkt å be, forsøkt å stride og kjempe, men i din ynkelige avmakt og udyktighet til alt dette er sunket dypere ned i din synd og usselhet, men omsider, når du var nær ved å gi opp alt håp, har fått høre noe om Jesus som har gjort ditt hjerte fritt og lett, har fått troens dyrebare gave til å se din fullkomne forløsning og tilstrekkelige rettferdighet i Kristus - da, først da føler du hva glede i Gud vil si, da kjenner du dette Gudebarns verd, da sanner du av hjertet profetens ord: «De gleder seg for ditt åsyn, slik en gleder seg om høsten, slik en jubler når de deler hærfang. For åket som tynget det, og stokken på dets skulder, driverens stav, har du (Herre Jesus) brutt i stykker, som på Midians dag.» Ja, da sier man med hjertets inderlige mening: «Ære være Gud i det høyeste!»

Også for oss!

Av A. H. Francke

Les: Luk. 2, 8 - 14

Hva sier vi så om disse hyrder? Hva Guds hensikt angår, så kommer det likeså vel oss ved, som dem.

Hør det, alle dere som er tilstede! Dere, dere, dere alle sammen, og hver for seg, ingen unntatt: Dere, sier jeg, er i samme natt, i Davids by, en frelser født, som er Kristus, Herren. «Det er et troverdig ord, fullt verdt å motta: Kristus Jesus kom til verden for å frelse syndere.» (1 Tim. 1,15).

Altså også dere, dere som er syndere og tilstede her. Det er meg og deg og oss alle, likeså vel som Josef og Maria, som Sakarias og Elisabet, som døperen Johannes, som hyrdene i Betlehem, som Simeon og profetinnen Anna - ja likeså vel som andre som noensinne har trøstet seg ved Kristus, de som denne frelser, Kristus Herren, er født til gode. Vi skal bare se til, at vi på samme måte som dem, tar oss dette til nytte, i den rette omvendelsens og troens orden.

Opp, opp, du menneske! Hvem du så er, reis deg opp fra alle dine jordiske tanker. Hit med ditt hjerte, frykt ikke, Hit! Se, *deg* forkynnes en stor glede, som etter Guds velbehagelighet skal vederfares *alt* folket. Det er ikke Hans vilje, at noen skal fortapes - dermed er også *du* ment, og nettopp derfor er alt dette skrevet opp i evangeliet, slik at du kan lese og høre det, og at Guds evige

visdom og kjærlighet ved det kan få troen vakt opp og dypt rotfestet i ditt hjerte.

Hører du det, du synder! Har Satan, verden og ditt eget kjød og blod lenge nok gjort deg til en syndetrell, og har du av den grunn, i hele ditt liv vært i frykt for at du ikke skulle bli salig? Nå, riv deg løs, Kristus vil hjelpe deg med det. Bli ikke et øyeblikk lenger i den ondes strikker. Her er Han som vil gjøre deg fri fra ham. Tred frem! Hvorfor tviler du? «Dette er kjærligheten, ikke at du har elsket Gud, men at Han har elsket deg og sendt deg sin enbårne Sønn, for at du skal leve ved Ham.» (1 Joh. 4, 9-10).

Han har elsket deg, da du var Hans fiende. Du var Hans fiende, da du ennå levde i dine synder. Men si nå i ditt hjerte: God natt, synd! God natt, det liv jeg har ført til nå! Jeg må bli annerledes - min frelser er her og kaller meg fra verden - jeg kan ikke tjene verden lenger i dens synder, jeg må overgi mitt hjerte til min frelser Kristus. Å, hvilken glede! Han vil ennå gjøre meg arme synder salig! Skulle jeg forkaste det? Jeg kunne alt for lenge siden vært fordømt for mine synders skyld, og nå hører jeg at jeg ennå kan komme til å synge med de hellige engler for Hans trone engang, mitt: Ære være Gud i det høyeste!

Å, Herre Jesus, la det skje! Din
usigelige kjærlighet oppfylles da på
meg! Her er jeg, omvend meg,
Herre, så blir jeg omvendt!

Skjærgårdsstevnet!

Uke 29, 20 - 24 Juli 2011

Fjordglimt leirsted: En «perle» ved Telemarkskysten i Bamble
Grunnsundvn. 105, 3960 Stathelle

2 møter hver dag:
Kl. 11.00 og Kl. 19.30 Søndag kl. 10.30

Talere:

**Asger Jensen, Bornholm, Danmark, Dagfinn Sandal, Florø
og Einar Kristoffersen, Kragerø**

Fjordglimt leirsted består av 2 store og 3 små hytter. Internatbygg med 13 4-manns rom. Møtesal med plass til ca. 80. Salong med plass til ca. 50. Spisesal med plass til ca. 50. Stort uteareal, fotball - volleyballbane, lekeplass etc. Kort vei til badeplass.

Stor campingplass (Tilgang til strøm, innendørs dusj og toalett)

Campingleie: 150,- pr. døgn, inkl. strøm. (**Telt** 50 pr. døgn)

Hytte 1 (Japan): 6 sengeplasser, salong og kjøkkenkrok med spiseplass.

Hytte 2 (Formosa): 4 sengeplasser, salong og kjøkkenkrok med spiseplass.

Hytte 3 - 5: (små): 4 sengeplasser.

Kaldt og varmt vann, kokeplate, kjøleskap og kjøkkenutstyr på alle hyttene.

I tillegg til hovedkjøkken, mindre kjøkken til disposisjon på internatet.

Priser:**Internat rom:** 4 sengeplasser

Kr. 350,- pr. rom pr. døgn uansett antall på rommet. 4 ordinære sengeplasser, men har du med liggeunderlag kan det settes inn i tillegg for barn f.eks. (Kan hende må du dele rom med andre påmeldte av plasshensyn.) Dyner og puter inkludert. Leie av dyne og putetrekk: Kr. 100,- for perioden.

Middag: Kr. 75,- Barn 4 -12 år kr. 50,- Barn under 4 år gratis,

Frokost og kvelds ordner man selv. Det er tilgang til stort kjølerom for oppbevaring av tørrmat, og stort kjøkken til disposisjon.

Kollekter og eventuelt overskudd av stevnet går til Den Indre Sjømannsmisjon.

Påmelding:**Vi må be om påmelding innen 15 mai 2011****NB!** Påmelding er ikke bindende før 15 mai 2011

**Brev: Einar Kristoffersen,
Eklundbakken 11, 3770 Kragerø**

E-mail: einar.kristoffersen@dism.no**Telefon: 35 99 08 45 / Mob: 92 62 92 98****Alle påmeldte får tilsendt brosjyre!****Vi håper du kommer !****Vær gjerne tidlig ute med påmelding av plasshensyn (iallfall inneplass)****...noe er allerede bestilt.**

Disse møtene erstatter de sommermøter som har vært holdt på Holtane bedehus i mange år!

NB! Bor du i Buskerud, Vestfold, Telemark, Aust- eller Vest-Agder (Vestfold og Kristiansand krets) send meg din mailadresse så får du beskjed når og hvor Betelskipet «Elieser 6» er i kretsen:
einar.kristoffersen@dism.no

Reiserutekalender - se: <http://www.ekris.net/kanaan/kalender.html>

Omvend deg!

Av Brynjulf Nestaas

Les: Mt. 4, 13 – 18

Herre! – omvend oss du, så blir vi omvendt, leg oss, så blir vi lagt! frels oss, så blir vi frelst! Amen.

Guds rike er kommet nær! Hvor nær? spør du. Så nær som det aldri har vært før - for her er Han som vil løse hver syndebundet trell, her er Han som vil øse trøst i din sjel.

Betingelsen for at du skal bli delaktig i Guds rike, er imidlertid den: Du må omvende deg. Uten omvendelse skjer ingen forlatelse, og uten at dere omvender dere og blir som barn, kommer dere ingenlunde inn i himlenes rike.

Omvend dere, for øksen ligger allerede ved roten av treet - omvend dere og tro evangeliet.

Omvendelsen er altså nødvendig for

alle og enhver som vil arve Guds rike. Omvende seg skal både jøde og hedning, og når de begge omvender seg, så kommer Guds rike til den ene som den annen. Det er ikke forskjell hos Ham, Han døde for alle, for å frelse alle, hedningen så vel som jøden.

Gled deg kristensjel, også deg har Han frelst, også til deg er Guds rike kommet - la det komme inn i ditt hjerte, så du kan si: Jeg eier det, og skal snart arve det.

Herre, omvend oss du og la oss få kjenne din nådes overvettes rikdom. Før du det fordrevne tilbake av Israel og samle hedningene inn i din nådes favn. Herre, la ditt ansikt lyse over oss, så blir vi frelst. Amen!

Hjertelig takk!

til alle dere som har støttet bladet med gaver

og på annen måte i året som har gått.

Med ønske om en velsignet julehøytid og et rikt nytt år
for **alle** bladets lesere!

Utgiver.

Meg til frelse! Av Einar Kristoffersen

1. Vi vet jo at om det telt vi lever i på jorden blir brutt ned, så har vi en bygning som er av Gud, et hus som ikke er gjort med hender, evig i himmelen. 2. Og mens vi er her, sukker vi, fordi vi lengter etter å bli overkledd med vår bolig fra himmelen. 3. For så sant vi er ikledd den, skal vi ikke bli funnet nakne. 4. Vi som er i denne hytte, sukker under byrden. For vi vil ikke bli avkledd, men overkledd, for at det dødelige skal bli oppslukt av livet. 5. Men Han som har satt oss i stand til nettopp dette, er Gud, som har gitt oss Ånden som pant. 6. Derfor er vi alltid frimodige, selv om vi vet at så lenge vi er hjemme i legemet, er vi borte fra Herren. 7. For vi vandrer i tro, ikke i beskuelse. 8. Vi er altså frimodige, og vil heller være borte fra legemet og hjemme hos Herren. 9. Derfor setter vi også vår ære i - enten vi er hjemme eller borte - å være Ham til behag. 10. For vi skal alle åpenbares for Kristi domstol, for at enhver kan få igjen det som er skjedd ved legemet, etter det han gjorde, enten godt eller ondt. 2 Kor. 5, 1 - 10

Det er en ting du bør søke å få mer og mer klarhet i og over - og det er denne Guds ords deling i lov og evangelium - det er nemlig et guddommelig lys, uten hvilket du snart vil fare feil i Guds ord.

Ta nå det siste vers vi leste sammen her - det ser jo ut som om vi skal frelses ved gjerninger: «For vi skal alle åpenbares for Kristi domstol, for at enhver kan få igjen det som er skjedd ved legemet, etter det han gjorde, enten godt eller ondt.» (v.10).

Men hva er nå egentlig dette å *gjøre*

godt? Det lurte også jødene på. De holdt jo Gud for å være god, derfor var jo også det Han ville godt.

Derfor stilte de også nettopp det spørsmål til Jesus: «Hva skal vi så gjøre for å gjøre Guds gjerninger?» - for *det* måtte jo nødvendigvis være *gode* gjerninger! Og da gir Jesus det for dem - og også for oss - så forunderlige svar: «Dette er Guds gjerning at dere skal tro på Ham som Han har sendt.» (Joh. 6,28-29).

Han taler ikke engang om *vår* gjerning, men *Guds*!: «- at dere skal tro på Ham som Han har sendt!» *Det* er altså

å gjøre det gode! *De* skal stå for Guds trone en dag og få lønn - og fordi det er slik, heter det også *nådelønn*! Du kan si, at Gud fikk gi dem det som lønner seg.

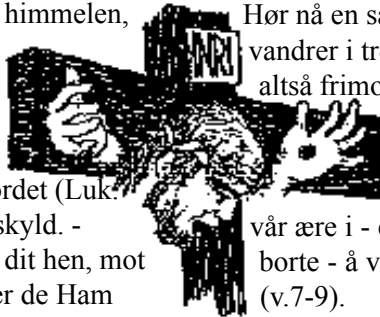
Dette er Guds gjerning, som Jesus sa. *Gud* gir deg det, men *Han* gir *deg* lønn, som om *du selv* hadde gjort det. Det blir gjort stas på deg i himmelen, forstår du - *du* blir opphøyet, rost og overrakt rettferdighetens krans (2 Tim. 4,8) - ja, Herren selv skal tjene deg ved bordet (Luk. 12,37) - men alt for Jesu skyld. - Derfor vender de seg alle dit hen, mot Ham, og så lover og priser de Ham alene!

Du kan liksom ikke forestille deg det, at det blir gjort noen stas på deg i himmelen, du er jo ofte så kald og død og likegyldig, faller og er opptatt med andre ting - jeg fortjener da ikke det, tenker du - fordi du etter ditt naturlige menneske alltid tenker i egen fortjeneste og egen verdighet.

Hva med at hele himmelen gleder seg over nettopp deg, nå i denne stund! - Er det vanskelig å tro? Jeg skulle tro det ja - og det er også så avslørende - hvor nær det ligger for deg å tenke i egen fortjeneste og verdighet. Skal det bli gjort noen stas på meg, må jeg jo fortjene det! - Og det er helt rett det, det tenkes ikke annerledes i himmelen - men nå er det nettopp hva evangeliet forkynner, at du har fått din fortjeneste

og din verdighet i en annen person. Derfor, som vi leser i vers 7 i teksten her: «For vi vandrer i tro, ikke i beskuelse.»

Du ser da ikke det i deg, som gjør deg selvskreven til himmelen - du ser jo ikke det i deg, som gjør deg elskelig for Gud - det er jo i en annen person!

Hør nå en sammenheng: «For vi vandrer i tro, ikke i beskuelse. Vi er altså frimodige, og vil heller være borte fra legemet og hjemme hos Herren. - Derfor setter vi også vår ære i - enten vi er hjemme eller borte - å være Ham til behag.» (v.7-9).

Derfor ! - Nå taler vi om en *frukt*, og ikke noen *vår* gjerning. Det er noe Gud virker i den som vandrer i dette budskapet - at han gjerne vil være Gud til behag. Det er det nye sinnet det - som riktignok ofte overskygges av vår gamle natur, men dog er der allikevel og skinner igjennom på sin særegne måte, når Gud vil. - Og bare legg merke til, at om du kommer på avstand fra dette nådebudskapet, slik at du ikke lenger har denne frimodighet, som Paulus taler om her, verken innfor Gud eller med tanke på din egen persons stilling og tilstand, så siger også kulda på, verdsligheten tar mer og mer overhånd, og det blir tungt og tregt å være en kristen. Og til mer du forsøker å kjempe deg ut av dette, dess verre blir det!

Da får du altså se noe av hvordan det ville gå, dersom det skulle bygges på deg. Du kan jo ikke snu denne utviklingen - du kan ikke gjøre hjertet varmt for Jesus osv. - nei, som nevnt, til mer du strever med dette, til verre blir det.

Gud må selv gjøre dette budskapet levende for deg igjen - men da kommer det også alt av seg selv - og da ser du Guds gave! Det som er gitt deg i Jesus Kristus, mens du ennå var skrøpelig - ja, en *fiende!* - Altså slett ikke grunnnet på noe i deg, men til tross for det.

Vi forledes lett, på grunn av den evangeliske forkynnelse, til å tenke at i Guds rike tenkes det helt annerledes om fortjeneste og verdighet, enn hva verden tenker om det. Det er ikke helt sant!

Altså, hvis noen sier til deg at, vi blir ikke frelst på grunn av gjerninger, så er ikke det helt sant - for vi blir frelst nettopp på grunn av gjerninger.

Dette har jo også Gud lagt ned i alle menneskers - også hedningenes - hjarter, står det, så de i en viss forstand forstår forskjellen på rett og galt, hva som fortjener straff og hva som fortjener lønn. (Rom. 2, 14-16). - Og det er altså av *Gud!* - Det er slik *Han* ser det!

Ingen kan derfor bli frelst uten gjerninger - ingen kan bli frelst uten å faktisk ha en oppfylt lov. Intet mindre!

Derfor er det faktisk galt, når det sies, at vi ikke blir frelst på grunn av gjerninger! Det mangler et ord i denne

setningen - det skal hete: Vi blir ikke frelst på grunn av *våre* gjerninger! Men vi blir i høyeste grad frelst på grunn av gjerninger - nemlig *Jesu* gjerninger!

Måtte ikke Jesus gjøre gjerninger for at vi skulle bli frelst? - Jo, Han måtte til punkt og prikke *oppfylle* Guds lov! Olav Valen-Sendstad sier ganske enkelt i en av sine bøker: «Evangeliet *er* den oppfylte lov!» Han gjorde det loven krevde, helt inntil å sone synden fullt ut.

Det er dette som ofte ikke kommer frem i evangelisk forkynnelse i dag: «Det kostet Jesu dyre blod, å frelse meg en dag!» Det *kostet!* - Men uten dette, har du ennå ikke hørt evangeliet, sier Luther. Det kostet Gud! - Og det er jo ved det Guds kjærlighet til deg i sannhet åpenbares - at Han likevel gjorde det! - Han gjorde det, til tross for hva det kostet Ham! - Og dette for å vinne *deg!*

Og så åpenbares det jo en så mye tryggere grunn ved det - tenk, din frelsesgrunn er hva Jesus har gjort - hva Jesus har oppfylt! - Hans blod! - Derfor er også synden, å ikke ta sin tilflukt til Ham alene! *Det* er nemlig den Guds gjerning, som vi hørte.

«Derfor er vi alltid frimodige,» skriver Paulus her.

Dette - denne teksten - er jo skrevet særlig til trøst for dem som opplever at legemet bryter sammen for eksempel gjennom alderdom eller sykdom mot død - men også til trøst for den som opplever at denne hytte, mitt naturlige, det bryter sammen, det er ikke hold i det, det klarer

ikke å stå imot og seire. Du har fått et hus i himmelen, et evig som ikke er gjort med hender. Da tales det jo om et nytt legeme og en ny natur, som er av Gud!

Dette har du allerede fått i himmelen i Jesus Kristus. Og det er jo også hva du opplever, når dette gamle menneske blir trukket frem i lyset - at du blir *avkledd*, som det heter her, og det er vondt. - Vi vil heller bli *overkledd*! - Da gleder du deg - når du får et glimt av denne «overkledning» fra himmelen.

Legg merke til, at når han her taler om oss på jord, så bruker han betegnelser *telt* og *hytte*, som normalt er midlertidige oppholdssteder - men når han taler om oss i himmelen, så bruker han betegnelsen: *Hus*! - For der skal vi bo! - Det er *evig*, sier han. Og det må du som kristen legge deg på hjerte og sinne: Det er ikke her vi skal tilbringe evigheten! - Det er et midlertidig oppholdssted, noe som blir mer og mer klart for et menneske ettersom årene drar seg på.

Med tanke på denne inngangsgrunn i himmelen - den evige bolig, må jeg tenke på en sangstrofe fra en av sangene til en eldre dame på mitt hjemsted - hun er ikke lenger blant oss, men sangstrofen og dens sannhet er det: «Takk Jesus! - du levde livet til Guds ære, Og dette livet får jeg regne med som mitt!»

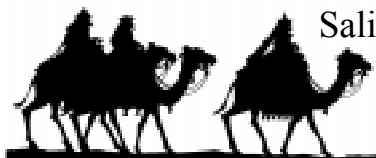
Det må du høre igjen og igjen, inntil du blir fornøyd med det - fornøyd med det som vi leser lenger ute i det samme kapittel: «Ham som ikke visste av synd, har Gud gjort til synd for oss, for at vi i Ham skal bli rettfærdige for Gud.» (v.21).

Det er *vi* som skal bli rettfærdige for Gud! - Det er altså Guds vilje og mål for den enkelte av oss - og det skal vi bli, ikke i oss selv, men i Ham! - Ikke ved noen vår gjerning, men ved at Han ble gjort til synd!

Men nå er jo Jesus gjort til synd for oss! - Hva står da tilbake? Er *du* fornøyd med dette?

**Meg til frelse jeg intet vet
Uten deg, Guds Lam,
Ene i din rettfærdighet
Skjules all min skam.**

Salige er de øyne som ser

det dere ser! Luk. 10,23

Returadresse:
Alt av nåde!
Eklundbakken 11
N-3770 Kragerø

Han er trofast! Av Marius Giverholt

Til evig tid kommer Han sin pakt i hu. Salme 111, 5

Det er bare jeg som glemmer og som er utro. Herren er den samme. Hans pakt står fast, selv om synderen vender Ham ryggen. Du tenker, Gud, på din Sønnns død, Hans lidelse og forsoning, derfor forbarmer du deg over alle. Da Han bøyde sitt hode i korsets død, lovet du hver synder som kommer til deg nåde over nåde og et evig liv. Og du husker alltid din pakt. Ingen vender seg forgjeves til ditt farshjerte. Du husker blodet og går overtredelse forbi. Så ta også meg med i din frelsespakt, slik at jeg må finne deg over døden i de evige boliger.

Alt av nåde! er et frittstående blad på luthersk grunn, som sendes **gratis** til alle som **ønsker** å motta det. «Luthersk grunn» vil si at stykkenes **innhold** er i samsvar med den lutherske lære og bekjennelse.

Bladet tar sitt utgangspunkt i budskapet som forkynnes på websiden «**Nytt Liv!**» www.ekris.net

Bladet har fremfor alt et sjelesørgerisk sikte, og ønsker å oppnå det ved det eneste middel gitt til dette - nemlig Guds ord i lov og evangelium.

Ønsker også å formidle noe av den kraft og den trøst Herren har gitt oss i vår «arv,» - den eldre litteraturen, og bruker derfor en del av denne i bladet.

Ønsker du ikke å motta bladet i fortsetningen, sender du det bare tilbake til returadressen.

Utgiver:

Einar Kristoffersen

Tlf.: 35 99 08 45

E-post: bladet@tele2.no

Ønsker du å være med på å holde bladet oppe og spre det til andre, kan du gi din gave på **Bladets gironr.:** 9722 22 65588 Sverige (SEB): 5174-00 487 41

NB! Vennligst gi beskjed ved adresseforandring i god tid, da postens ettersendingsperiode er svært begrenset!

Alt av nåde!
www.bladet.org